

Ganes de fer l'orni

Sembla mentida la resistència que solem oposar sovint als progressos tècnics. Les novetats es produeixen, ens admiren i s'instal·len entre nosaltres (fins i tot en fem grans bocades), però no ens acabem de decidir a traure'n tot el rendiment.

Aquesta conclusió, solemne en aparença, m'ha estat suggerida per un fet que no és d'una gran transcendència, tot i que és motiu de controvèrsies que, a vegades, s'han convertit en tragèdies. Em refereixo al futbol. Sospito que és un esport que, com a espectacle de masses, tendeix un inici de decadència, però no es pot negar que encara conserva un gran poder d'atracció que suscita enfrontaments notables, no tan sols entre els jugadors, sinó, d'una manera principal, entre els aficionats.

Aquest joc, en el qual intervenen vint-i-dos jugadors al camp, més els tècnics respectius, més els milers d'espectadors més o menys encabits a les graderies, té un jutge inapel·lable: l'àrbitre. Una decisió errònia seva pot decidir un partit, i això que ara es pot recórrer a un invent, la *moviola*, que pot aclarir, a marxa normal, a càmera lenta o ràpida, cap avant i cap enrere, repetint una escena tantes vegades com es vulgui, qualsevol jugada conflictiva. Seria possible si se'n tinguessin ganes de corregir errors i deixar les coses ben clares.

Però no es vol. Es diu que

de TV interrompia els partits i faria perdre molt de temps. ¡El temps preciós del futbol! Val més que si en sobra, de temps, s'aprofiti perquè els espectadors es puguin atacar entre ells, o que organitzin agressions contra l'àrbitre, o bé desordres amb víctimes, com ha ocorregut sovint. Qui sap si aquestes malvestats constitueixen un dels encants del futbol.

Hi ha aspectes que ens estimem més que tinguin una espurna d'imprevist i de misteri, com és ara l'administració de la justícia (exemple caçat al vol). Si haguéssim progressat prou per tenir una *moviola* a punt per enregistrar tots i cada un dels delictes, el contingut escènic dels judicis perdria molt. La possibilitat de cometre errors i armar conflicte es veu que dona a la vida el pessic de sal que fa falta per combatre l'ensopiment.

Pere Calders

L'ou amagat

Sense moure'ns de la llei: l'article 140 de la darrera Constitució espanyola diu que aquesta constitució garanteix l'autonomia dels municipis. No cal que ens escandalitzem si aquest imperatiu constitucional no es compleix. Si no es compleix el de les autonomies, tot i tractar-se d'un estat que basa la seva autopropaganda en aquesta figura política —estat de les autonomies és l'expressió amb què s'omplen la boca els enemics de tota autonomia— menys encara complirà l'altre imperatiu d'autonomia, desconegut pel ciutadà normal i corrent.

Ni cal que insistim massa en el forat per on se'ls veuen les vergonyes, que és el forat dels diners, del finançament: l'única autonomia que pot exercir com a tal és la basca, precisament perquè els diners dels seus subjectes els recapta ella, i després, amb les butxaques plenes, negocia amb Madrid quina part li'n traspasa. Mentre que totes les altres autonomies han de fer al revés, l'estat central recapta els diners de tothom i després negocia, amb les butxaques plenes, quins diners ens torna. No parlem de bona voluntat, perquè parlem de política; ni tan sols parlem de compliment de compromisos entre un estat dit de les autonomies i unes nacions dites autonomies, ja que parlem d'un estat central i centralista, per origen, evolució i necessitat vital: en aquests moments el govern de l'estat deu al seu

soci, agent publicitari, amic i company de partit COOB, màxim òrgan dels Jocs Olímpics, trenta-tres mil milions de pessetes en compromisos firmats i decidits. El cas de greu compromís és tal que el COOB ha autoritzat a l'abad del COOB de traure d'on pugui aquest diners, que teòricament són seus i ben seus.

No, aquí l'escàndol és que acaben de passar unes eleccions municipals i ben poques candidatures, per no dir cap, si més no de les que han sortit als diaris, han posat en el seu programa cap acció a emprendre, per tímida que sigui, a fi de pressionar l'estat central en aquest punt decisiu, que demostra si ells compleixen la seva Constitució o no.

Això sí, fora de temporada, d'aquí a quatre dies, sortiran experts dels diversos partits que ens tornaran a fer perdre el temps amb la predicació, cada dos per tres repetida per teòrics de dreta i esquerra, moderadament autonomistes o decididament nacionalistes, del repartiment dels impostos globals d'aquesta manera: la meitat per a l'estat, una quarta part per a les autonomies, i una quarta part per als ajuntaments.

Doncs no, ni això. I per una raó ben clara: perquè la democràcia, la llibertat, el benestar i l'autonomia tant de les persones com dels grups comença, inevitablement, als municipis.

Ramon Barnils

